

NAJ TI POVEM

LITERARNO GLASILO

GIMNAZIJE LAVA

2017/2018

NAJ TI POVEM

Literarno glasilo

Gimnazija Lava

Šolski center Celje

Matevž Zdolšek

3–9

Matija Krumpak

10–26

Tjuša Elizabeth Sims

27–34

Tilen Padovnik

35–38

Teja Arzenšek

39–40

Aljaž Rodič

41–46

Lana Kolar

47–48

Neja Krامل Mastnak

49–51

Mentorica

Jana Kvas

Fotografije

Marjan Marić

Celje, maj 2018

Matevž Zdolšek

Črnilo

Ko nekoč sem dolgo v noč,
srebrno kot metulja dih,
pisal pisma, Brief auf Brief,
besede po nesreči sem polil.

Bleščeča skrinja iz medenine,
v njej samo suh zrak.
Arija tisočerih utripajočih luči
in svetlečega srca.

Šepetalec za krvavo svilo.
Steklo prašnih odsevov.
Duh v maski karnevala.
Žareče slike sivih sanj ...

Zmedene vzorce sem hitro omejil,
preden se jih je papir napil.
Ostala je packa; par zlatih oči,
ki iz beline papirja strmi.

Sonet

Ocean zeleni v vetru šelesti.
Tiha pesem čričkov v globočini.
Jesenska zelenina mirno valovi.
Večerna zarja predaja se temnini.

Nad smaragdnam morjem zvezde.
Kot odsev so jim kresnice.
Polna luna se nasmiha
v nežno, svetlo, belo lice.

Sredi bilk drobna lisa sije,
ovita v belo svilo mesečine.
Temen koder čez obraz ji lije.

V zelenih temnih očeh
skriva se nedolžen smeh,
a za njim RAZTRGAN
LIST
PAPIRJA
verige soneta.

Sprehod na 22. 1.

Tisoč luči v zeleni temi.
Bleščečih, briljantnih biserov.
Tisoč utripov krvi
v momentu mahoma mine.
Gramozna preproga šelesti
pod usnjenimi koraki.
Regljanje ob čistem srebru.
Sivo seva svetla senca sonca.
Odsev valovi v mokrem zrcalu.
Milost obstaja samo še v gladini.
V strmečih zlatih očeh.

Sentiment

Še enkrat, nikoli več.
Besede neizgovorjene,
v zimskem vetru
izgubljene, razpršene.

Vedno, nikdar.
Prah svetlih noči,
ki pada kot sneg
na prihodnje dni.

Obljube razdvojene,
vedno ledeno trdne
in znova staljene.

Misli brez moči,
kot temni sneg,
ki na pomlad skopni.

Dlani

Hladno januarsko jutro.
Čakam na neznani vlak
na postaji brez imena.
Počasi se razblinja nočni mrak.

Pet, deset, sto.
V bližini šteje glas.
Novci v premraženih rokah.
V drget jih sili mraz.

Vlak prispe in vstopim.
Dahnem v hladne si dlani.
Sedem in skozi okno uprem oči.

Postaja je polna,
a ne vstopi nihče.
Novci preštevajo zaledenele dlani.

Pet, deset, sto ...

Snežinka

Snežinka. Plavaš čez brezskrbno,
z belo volno prepredeno
motno mondeno modrino,
med odtenki medleče svetlobe.

Snežinka. Čutiš zlate oči,
ki solzne slepo strmijo
v tisto parketno šahovnico,
zadnjo zarjo, zazrto vate?

Snežinka. Previdno padaš
(prsti, prebujeni iz ohromelosti)
proti zelenim poljanam pomladi.

Snežinka. Iščeš svoj pristan
(segajo, razklenjajo, vlečejo)
na travniku.

Snežinka. Najdeš.
Praskajo, grebejo, trgajo
rdeči prsti.

Snežinka.
Razprti rdeči prsti.
Zarja se prevesi v noč.

Snežinka ...

Psi

Košara kuštravih kepic
je iskala novega lastnika.
Črni puhki v meni
našli so skrbnika. Moji psički.

Temni kožuščki so zapolnili
praznino belih sob.
Vsak dan mladičkom dal sem
nekaj za pod zob. Moji kužki.

Rasli so in zrasli.
Povodce na sprehodu pulijo
in v blede polno luno
mrakobno tulijo. Moje mrcine.

Žalobnemu zavijanju ni konca.
Turobno mi odmeva v sanje.
Prosim,
utihnite. Moji volkovi.

Svetle rdeče pike
v črnih kožuhih vedo,
da hrane ni več.
Krvave oči boljčijo vame.

Izginite.
Moje zverine.

Midas Aeternus

Daleč je.

Daleč čez kipeče klife,
morje pomladi in regrata lučk,
medlih kot lampijoni v soncu
po praznika žarečega dnevu.

Med cvetovi nežne svile,
ki zlivajo mlečno nebo
z zarjo prve ure
v mehko rožnato zaveso.

V svetišču tisočih žerjavov,
ki jim prepreda pajčevina
črnih črt črnila
papirnata lebdeča krila.

Tam bleščeči bulvar oltarjev
sije v luči zlatih kipov.
Skulptura Milost: veličastna in ponosna,
a hladna, kot je hladno le zlato.

V zlato vklenjeni minevajo
delci trenutkov in sanj.

Blizu je.
Tako blizu.
A daleč.
Daleč za zlato mreno.

Dežela sanj

Začne se s temo, ta pa na neki točki izgine.
Ne vem, ne kdaj ne zakaj, vem le, da mine.
Odsotnost svetlobe se vrne, a zdaj vidim.
Čutim nekaj, kar obstaja, vem, da sem.
Čeprav nisem, a tega ne vem. Paradoks.
Vsak korak in vsak premik mirno obstane.
Vsak napor je zaman in vsako gibanje zastane.
Zaman je, vse zaman.
Raje ne misli, pojdi naprej.
Odlepi se od tal, zajadraj po temi, ker boš luč.
Zvezda v noči, glamurozen komet.
Občutek, ki te očara. Sreča in magija.
Duh, leteč po sivih šumih. Potujoč po podobi.
Sprememba prizora.
Velika otroška soba, modra, s stopniščem.
Napolnjena z radostjo, kot starka pred ognjiščem.
Zakaj torej tečeš ven, na lesen most sredi doline?
Neskončen beg, strah te žene pred mislijo bolečine.
Večja znana stavba. Nebo zakrvavi rdeče.
Razodetje, zveri, ki tavajo, love srce dehteče.
Spet realnost odide, potopim se v morje barv.
Mešajočih se in sinestetičnih, ostrih in topečih.
Čudovito je. Kot oči, uprte v mavrico.
Veke padejo, vse se zavije v temo.
Tako kot hiter krik vse takoj izgine.
Veke se spet dvignejo, a vse je drugače.
Zatohel, mlačen svet, na žalost pravi.
Ali pač?

Udobje

Rdeče oči žarijo svetleje
od odseva sonca v Savinji.
Sončno poletje mineva hitreje
kot čas na poljani sinji.

Zelene zavese zakrivajo
blesk 3-d-akvarela.
Veje razvejane skrivajo
sliko, ki ni izzvenela.

Trikotniki

Leteče čebele ne bodejo.
Rumene ptice žvižgajo.
Sončna plaža, polna peska in školjk.
Lesen čoln, plavajoč na Ebru.
Streptokok mareličnih dreves, sijočih pod oblaki.
Sočen sad fotosinteze.
Nič boljšega kot debel floem.
Ekstaza ...
Kam se je skrilo sonce, ko zore še ni bilo?
Toplote ni več, ker si odšla tudi ti.
Zmrzujem ...
Mimo leti albatros, a ne vzame me takoj na krila.
Kupiti moram vozovnico. Stane 20 penijev v eno smer.
Gretja na albatrosu ni. Veter reže v lica.
Letim.
Letim kot svoboden, neodvisen sanjač.
Čez prostrane ravnine, čez nizke doline, gore in večne širine.
Povsod je mraz. Do sonca in nazaj.
Na valovih vetra jadрати sam ...
Albatros me odvrže.
Trdna tla prijajo.
Trava poganja iz njih, skupaj z marjeticami.
Beli cvetni lističi, potrgani drug za drugim.
Ostane le nektar za čebele.
Leteče čebele ne bodejo.
Peščena ura se obrne.
Nov krog kolesa brez prestav.
Cikel s frekvenco 1.

Dejansko

Sproščena ušesa kot jadra
lovijo valove in režejo veter.
Usnjena podlaga, sijoča in črna.
A zloščena škatla ji krade poglede.
Žamet v zraku in svila za dušo.
Lutke v kravatah poslušajo, a ne slišijo.
Ne razumejo.
Nihče ne razume

Truplo

Besede ljubeče dovolj ne povejo,
cvetlice dehteče se v temi zaprejo.
Sonce sijoče, zavito v odejo,
pesnik joče, ko išče idejo.

Ribe

Črepinje padajo z okna,
ko skozenj ptica poleti.
Kriki preglasijo žvenket.

Spomin

V temni sobici,
tik ob cesti,
rad sem štel stopnice
in rad sem bral povesti.
Iz štepiha pod lipo
srkal sem podtalnico
in videl ivanjščice cveteti.

Alergije

Rože.
Ciklame, krizanteme,
nageljni in slak,
vrtnice, orhideje,
vijolice, narcise,
regrat in žafran.
Zvezal bom šopek,
šopek cvetoči,
šopek bo zate,
za moje dekle.
Vzela jih boš,
jih milo ljubkovala
vsak dan do takrat,
ko vse ovene.

Cilj

Bela gazela bo kmalu oplela,
kakor kamela ne bo ovenela,
bila je vesela, da ni še strohnela.

Mavrica

Idilična zima
Sijoča belina
Žarki ki sekajo
Prizme steklene
Barve razsekane
Na parametre
Lomijo sekajo
Kilometre

Zalezovalec

Hočem te stisniti, ožeti.
Le tako bom našel esenco lepote.
Zavito, skrito jo hočem objeti.
Le ti rešiti me moreš samote.
Žarek zarje jutranje
prebode mi srce in dvome stopi.
Galeb, nad morjem leteč,
proti obzorju sanjavo drvi.
Prevzetost brez primere,
ujet sem med verige,
zapleten med mreže,
riba na suhem.
In uživam v tem.
Sploh ne vem,
zakaj si to storila,
zakaj sem to pustil.
A če me k sebi boš spustila,
se bom, prisežem, spremenil.
Segla si mi do dna duše.
Želodec je postal metulj.
V glavi prazne so kartuše.
Nate prežim kot kragulj.

Žabe

Razbita slika
Le črepinje
Utišan krik
Neznana oblika
Neme stopinje
Nov mozaik

Knjige

Skupki papirja so skrinje
Unikaten svet lastnih podob
Iz korenin na dnu duše
Zrastejo mogočna stebila
Zacvetijo v tisoč cvetočih cvetov
Ko bi vsaj prebrali navodila za uporabo

Šibkost

Ubil bi te
Če imel bi nož
Dvignil bi roko nate
A nimam rok
Stopaš mi po živcih
S škornji okovanimi
Plašč bi ti zažgal
Da goriš z nagačenimi
Sonce žge
Pa ga zakrivaš
Sneg leti z neba
V črtah
Samo daj mi nož
Top nož po možnosti
Da te zabodem
A nimam moči

Struktura

Avstro-Ogrska
Dvojno vodstvo
Ena nadloga
Kot da se ne morem odločiti
Katero želim
Tegobe
Izberem eno izgubim drugo
A ta me zavrne in
Ostanem sam
Brez vsega
Zapuščen

Bowie

Dvig.

Prvi kilometer mižim v strahu,
ne verjamem, da zares odhajam, saj
se vrnem kot ognjena krogla.

Čas teče. Hrup potihne,
neham se tresti, ko se modra krogla
kotali stran. V kaj sem se podal?

Rdeča žoga, ovita v led.

Prod, leteč po zraku.

Nevihte tresoče – hudo.

Prst moje žene, preden sem šel.

Zleknjen na boku jočem.

Spomnim se modrine, domače.

Solza, manjša kot atom.

Vrtim se. Okoli. Okoli.

Izven poznanega. Čez temo
in tišino drsim tiho.

Neslišno.

Kljub svojim krikom.

Neslišno.

Naprej v temo.

Trpeči

Norci, norci.

Več na kupu kot Tantadruj.

Zabava, fore.

Najljubši trenutki življenja.

Najti

Ko onemogočaš sonce,
odsevaš svet okrog sebe.

Spanec

Ker ne diham več nocoj,
rad umrl bi s teboj.
Ne bežim več.
Ko belo sonce bo zašlo,
z očmi objamem ti telo.
Vsak premik me zaboli,
ko podžiga mi strasti,
da žarim.

Pozimi

Hočem pomlad
Cvetice ki cvetijo pisano
Kot mavrični kosci razbite črepinje
Liste zeleneče kot alge
Polne klorofila in magnezija
Veje zibajoče se v lahnem vetru
Temperaturnih spremembah zračnih mas
Ko bo večer razprostrt na nebu
Kot pacient na operacijski mizi
Pripravljen na evtanazijo

Bled

Pesek
Zlat prah
Prah iz zlata
Se siplje po sipinah
Kot suha voda
Izteka
Sporočilo v steklenici
Vsako sonce
Preminulo
Zrak prevaža preproge
Okoli okoli

Razočaranje

Morske zvezde
ležijo na morskem dnu.
Globoko pod gladino
slepa tema med kraki.
Pisane korale,
prod poleg proda,
ostanki lupin.
Listi in skati.
Ribje kosti
daleč pod letečimi galebi,
vasice gnile in strohnele,
ladje med dlanmi.
Kako se počutijo
tukaj na dnu?
Hladno je,
trdo, temno, utesnjeno.
Še morska zvezda
potoči solzo.

Ppoletjee

Predstavljaljaj si naš svet
Sredi poletnih dni
Toliko lepši se zdi
Kontrastno barvit prostran in skrit
Pred zaprtimi očmi sivih ljudi
Nežen cvet beži pred sivimi ljudmi
Iščočimi lepoto in sanje
Da nad bledim svetom bi nastal
Bel svit nov dan

Svoboda osvobaja

Poljski častnik leži v jarku, a ga
nihče ne pobere. Razbita kitara na
tleh, klavir, umazan z rdečo barvo.
Ne spadam sem. Nisem tak.
Spustite me in slecite mi jopič.
Narisano drevje me spominja na Moneta.
Kaj ko prideta Majakovski in Pollock?
En požirek vodke in roke se ne
tresejo več. Kaj bi plesali? Tema in
kaos. Veste, kaj sem vam storil in
kaj ste mi storili, kajti povrnjeno vam bo.
Pusti škarje in jej juho. Prva metafora
je boljša od druge. Nehaj biti
izvedenec. Dovolj. Dovolj!!
Chopin.

Križišče

Vsak korak
Več belega kamenja
In črnih ljudi
Polprosojne pečenke
Stopnic
Nedokončanih pic
Trdega kamenja
Mafijcev
Krompirja
Šal in smeha
Brez tebe

Plevel

Beli tulipan, vzcvetel pod soncem belim,
zakopan v očeh od gorja posivelih.
Zadnja kaplja rose svetlikajoča,
žarek zvezde, potujoč po nebeškem svodu.
Tisoče minut korakov, rad bi hodil noč in dan,
da lahko bi spet ugledal tisti beli tulipan.

Beli tulipan cvetoči sega skoraj do neba.
Negovan na rahli zemlji je porabil del srca.
S trenutki radosti zalita sveča,
skrita v globino pod fotosintezo.
Tisoče sončnih trenutkov, tisoče podobnih sanj
mi je v občutke zvezal tisti beli tulipan.

Beli tulipan, osamljen na vrtu hrupa in tišine,
zavit v meglen pepel čaka, da spet mine.
Slovesna spoved neihteča.
Srce vzide skupaj z vzhodom.
Ker vem, da spet obrnem novo stran
in da z njo na novo vzcveti beli tulipan.

Zublji

Koordinate zaliva so zavite v vato in namočene v kloroform.
Cingljajoči zvončki tišino rafinirajo in odsevajo.
Val teče pasivno po presekanih, povešenih ...
Koščene kosijo poudarjene dobe.
Brca na nebu, jata golobic.
Puf.
Svilene oči, oči, videne pod penami.
Depresija v puščavi.
Padalo s Himalaje.
Veter v laseh povzroča prehlad in hepatitis.
Ploščice so spolzke. Tvoj hrbet bo počil.
Češnjev vrt bo posekan.
S sekiro in motorno žago.
Volje ni, je le dohodek.

Ujeti

Pozabljam na lepe stvari v življenju.
Lepe stvari minejo.
Izginejo in spomin je potlačen v rutino.
Minljivost je huda.

Tradicionalno

Bazen je 200 metrov dolg in tlakovan z modrimi ploščicami.
Kdo je spil vso vodo iz kozarca, polnega znoja?
Ploščice so bolj spolzke kot palmovo listje in olje olivno ...
Eno pico prosim, z gobicami in pekočo omako in dodatnim sirom.
Ne pozabite kotleto in jajc in čebule.
Še več čebule!
Da mi smrdi iz ust, da ljudje omedlevajo.
Da sušim mastne prste.
Arena komaj še stoji, podpirajo jo grudi čvrste.
Skrij se pod mizo ali morda za klavir.
Poslušaj, kaj se bo zgodilo s tvojo ženo. Samo zate.
Prste stran. Če te ne vidim, te ni, a kljub temu si.
Kdor skrivaj greši, sploh ne greši.
Ne, čakaj! Nehaj leteti! Kako naj te ujamem?
Če letiš kot sova, podnevi spiš.
Žoga za bejzbol leti skozi prekletstva, rokavice sem pustil doma.
Dejansko sem jih prodal na letgo.
Skupaj s svojim dostojanstvom in dvema limonama brez doplačila.
Ostani. Pojdi z mano.
Ljubil te bom, ker si zaslužiš biti ljubljena. Zalival te bom sleherni dan.
Moja najlepša orhideja. Venera Botticellijeva.
Stlačil te bom v znake in svobodna boš tekla po
travniku in gozdu pod sijočim soncem kot potok žuboreč.
Ležeča na mizi ali položena v omaro.
Spihal bom tvoj prah.
Čas za konec triumvirata in nastop kraljestva.
Moja kraljica. Jaaaass. Niti ne morem.
Šunka in zelena jajca.
Maček v klobuku.
Hočem spet biti mlad.

Most

Sladka razlivajoča se moč
Vesela vzravnana nekoč
Skrite oči zakopane
Skrivajo konflikt in žalost
Brez rešitve tam ostane
Ko nad njo šibi se most
Bujno blede truplo Drina
Iz globin vzdigne drugi dan
Nikdar ni ušla iz spomina
Mostu večnemu

Jutro nad Toskano

Toskanski griči drvijo mimo.
Kakor duhovi v senci luči.
Griči bežijo, ko spimo.
Neslišno šumenje pojema v temi.

Nebo nad črnino spreminja odtenke.
Na kupoli sveže tekoč akvarel.
Lebdeče meglice odevajo reke.
Vravec misleči bo kmalu zapel.

Toskana še spi, a griči jočejo.
Polja samevajo, a trta zori.
Blede meglice oditi še nočejo,
dokler se sonce ne razlije po njih.

Divji

Komu zvoni?

Tragedija, skrita med besedami,
samo zvok, ki obvesti, da še eno življenje
v nizu brezkončnem postane duh, izpuhtel
v zatohlo špansko vročino, kjer smrt
kosi preko jekla in krvi. Nikogar ne
zanima, kdo si, preden te ne ubije, a
ko prebere tvoja pisma, ujame slutnjo
tvoje preteklosti in te ne bo pobil nazaj
v življenje. Kot otoki in celine je
razumen človek del človeštva. Jaz sem
človeštvo in človeštvo smo vsi. Vsako
zvonjenje je zmaga absurda, poraz
razuma, ki naj bi z roko v roki
hodil z moralo. Svet ni idealen, ampak
grozovit, saj zvon zvoni sleherni dan.

Jutro

Večer je.
Ležiš poleg mojega golega telesa
in iz ust se ti izlivajo
vonjave strupenega vina.

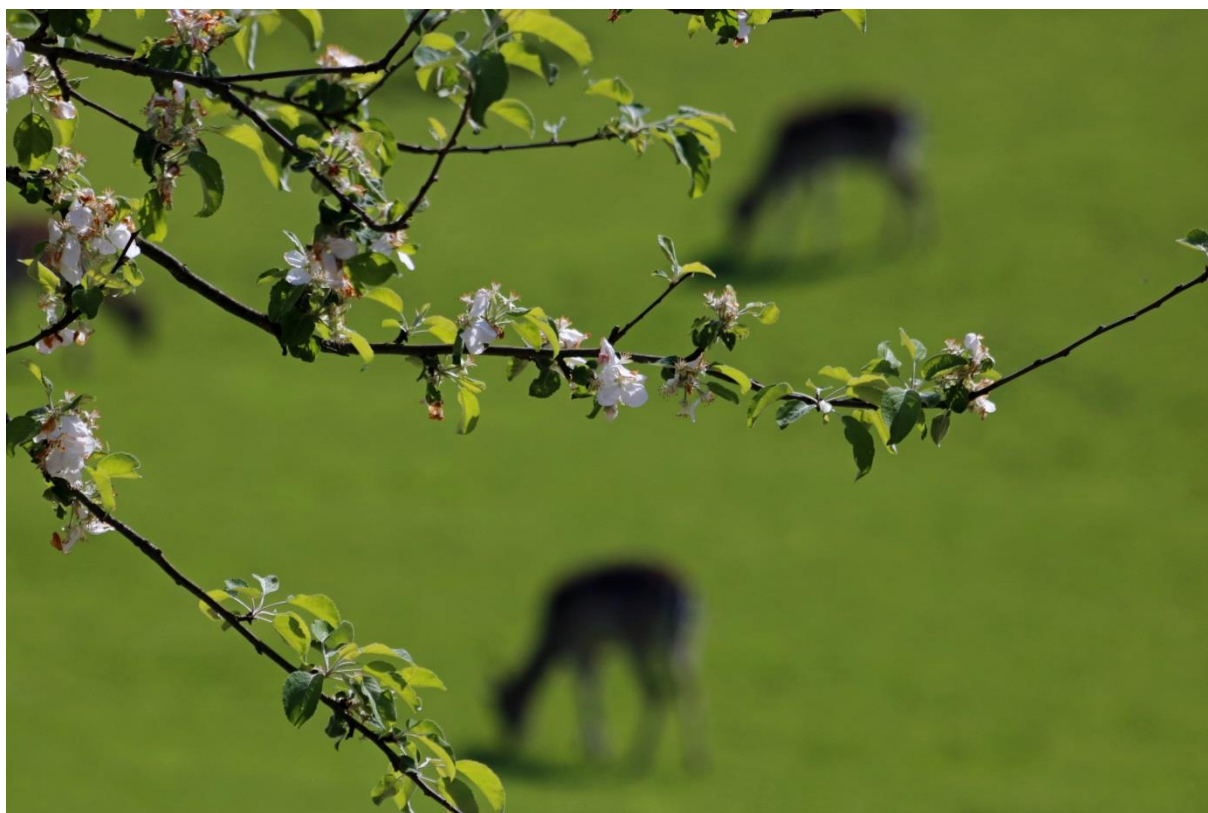
Srečen si.
Plesal si s črnimi pticami,
ki so šepetale ljubeče besede,
sladke besede v tvoje naivno uho.
Ležiš poleg mene,
me poljubljaš
in jaz ti oprostim.
Zaspiš.
Ampak jaz ne morem spati.
Poslušam tvoje srce,
kako poje, kot da je večno.

Sanjaš.
Pod vekami se ti premikajo oči
in tvoje sanje zapolnijo sobo
z nežnimi frekvencami.

Zebe me.
Odeja je prekratka
za oba.

Jutro.
Tvoj obraz v temni svetlobi.
Tvoje rjavozelene oči me pobožajo,
mi napolnijo srce s toploto.
Zbudiš se.
Tiho in hitro odideš.
Jaz te čakam,
čakam v neskončnost.
Ti pa letiš s črnimi pticami.

Pekoče solze se mi nabirajo v očeh,
dokler se ne ustaviš ob meni,
me poljubiš
in ti spet oprostim.

Megla

Tvoj obraz,
skrit v megli,
me neprestano opazuje
s srhljivimi očmi.
Megla se temni,
megla sivi, megla črni,
tvoj obraz zbledi
in pred mano stoji
pošast mojih nočnih mor.

Oči mi zalije klor.
Sledi izklop glasilk,
tišina prevzame moj krik.
Tvoje oči me zasledujejo,
moje mišice mogočno mirujejo,
tvoji milosti sem predana.

Moj strah je zate hrana.
S kremplji me božaš po laseh,
slišim, kako se lesketa tvoj smeh ...

Dvigneš se nad mene,
rečeš, da me ljubiš,
in mi ljubeče
vrat z roko zasnubiš.

Kavarna

Strmiš v jutro,
s cigareto v roki.
Stojiš pred kavarno,
tvoj obraz prazen.
Sedim za vogalom,
čutim tvojo bližino –
neskončno daljino,
ki mi razžira dušo.

Utapljam se
v hladni črni kavi,
ki mi v žile spušča strup.

Telo se spreminja v obup.
Žile pošiljajo kri v srce,
kri se kopiči,
kri me napada,
kri me uniči.

Srce se je razgradilo
in njegove ostanke
požirajo črvi.
Redijo se v moji krvi.

Padam.

Ti pa si skadil cigareto,
spil svojo toplo, sladko kavo,
tvoj obraz je dobil rožnato barvo ...
Nasmejiš se in odideš.

Ptice

Tečem.

Tečem po temnem gozdu.

Za menoj ptice –

črne ptice

s sabljastimi kljuni,

kljuni polnimi krvi.

Letijo proti meni.

Zrak se vesi okoli mojega vratu

in noge mi razpadajo pod težo ...

Grozi mi obkolitev,

grozi mi usmrtitev.

Adrenalin mi je zamašil žile.

Organi pa so žejni kisika – nemir:

Pljuča so pokopala dehidrirano srce

in želodec je izbruhnil v jezi.

Imunski sistem je naredil samomor,

črna kronika polni časopis,

zvesti možgani načrtujejo upor.

Znajdem se v deroči reki.

Mrtvo plujem

stran od tebe,

stran od sebe –

ptice mi sledijo.

Primi me za roko

Primi me za roko,
dragi moj.

Odvleci me v temo,
prekini moj obstoj,
dragi moj.

Sleci mi hlače
in raztrgaj mi kožo,
vbrizgaj strup kače
v moje naivno srce,
dragi moj.

Ali si zares dragi?

Ali si zares moj?

Ali je laž razrezala
tvoj nepraktični jeziček
in ga zavila v bel prtiček?

In povej mi,
kako se počuti prtiček,
ko vsrkava tvojo črvivo kri,
polno masti, polno uši,
polno tvoje oskrunjene časti,
dragi moj?

Zdaj gre moje srce v pokoj
in pokojnina = suha puščava
= brezkofeinska kava
in kako naj srce živi
brez krvi, brez strasti,
ko brezpogojno sivi,
dragi moj ...

Spušča se v svoj grob,
kjer ga čakajo lačne mokrice,
kjer ga čakajo žejne mušice,
moje srce potuje
iz ust v požiralnik,
v želodec, v črevo,
ki ga profesionalno izoblikuje
v najprisrčnejši iztrebek,
mušice mu izrekajo slovo,
ko ga spuščajo
na ceste in cvetove,

na lasišča in grobove
in tebi,
dragi moj,
v tvojo črvino –
v tvojo ustno votlino.

Ruševine

Bliskovita vojna
se je pričela
v mojem srcu –
bombe, topovi –
ruševine –
nemir.

Okupatorji rišejo meje,
jaz – prisiljena v sodelovanje,
izgubljam sredstva
za obnovo cerkve.

Vino preplavlja solze,
dim pogasi ogenj,
sanjam sanje
o tebi in sebi.

V kletko iz črnega zlata
si zaklenil bele ptice,
preslišal njihove hrepeneče klice
in skrbno skril nevidni ključ.

Ponosno kraljuješ v temi,
v temi brez izhoda.
Izgubljena stojim sredi prehoda –
okamenim od strahu.

Ljubeče poljubljaš solze,
ko mi tečejo po koži,
ki jo režeš s hladnimi noži –
leživa v moji krvi.

Ponovno zaslišim krike ptic.
Telo spet doživi zagon,
prevzame ga materinski nagon.
Rešiti moram ptice.
Kje je ključ?

Uvod

Preprosto kot to. Ne razume me tisti, ki ni jaz.
Vedno bel
obraz, steklene oči, rdeče barve, utrujene od dima gorečih slik.
Vidim samo še
krik, maske me ne motijo več, vidim skozi njih, vidim skozi in preko.
Življenje naj te spominja na
reko. A kaj če deževati ne more in je vsepovsod suša?
Takrat te življenje
preizkuša, pravi moder mož, ki si želi biti zelen, a ve, da ni pametno jesti barve rumene.
Svetlejša so sence
odtujene, ki potujejo po blokkih, slikajo po stenah in sanjajo o črnini.
Sinji črnini.

Ah, ti modri dnevi

Zadnjič sem se usedel v bus in poslušal blues.
Le kaj je pripeljalo do tega?

Mogoče modri diamanti, ki jih imaš namesto oči.
Mogoče pa to, da se obnašaš kot princeska, čeprav nisi modre krvi?!

Saj te razumem, tudi jaz bi rad bil princ, ampak gre za princip.
Po duši si snežinka, pa se obnašaš kot ena izmed cip.

Oprosti, če sem bil nesramen, resnično nisem želel bit'.
Če bi te hotel užalit', bi tvojo rit klical modri kit
(in to ni kompliment, da smo si na jasnem)
(in vem, da se reče sinji kit, nisem zabit).
Ampak je nisem in je tudi ne bom, ker to ni res.

Imaš gnilo dušo, kot da bi imela karies.
... ?#@*&%! ...

Ne se jezit', samo rad sem odkrit.
S kislim obrazom mi rečeš, naj se grem solit.
Prav! Če si ti lahko kumara, sem jaz lahko slanik.

Pa šalo na stran. Kje imam bonton?
V resnici mi je padel sladkor in ti si kot bombon.
Kot bombon, da – sladka in slaba za zobe.
Še posebej za modrostne, a te sem dal že ven.

In zaupal sem ti, položil svojo glavo v tvoje dlani.
Ti pa spustila si jo, češ da nimaš moči.
"Preveč si zame, ne da se mi ..."
Blablalba.

Sedaj imam polno modric in buško na glavi.
Auč.

171217

Raje bi tekal v neznano, kot pa bil natančno tu.

Le ena luč prižgana sto senc naredi.

Brišem jim solze, a opečem se na njih.

Kakor sveča izgorela je njihov zadnji dih.

Zadnji oblak dima potuje proti nebu.

Jaz sem še vedno natančno tu.

Poskušam vstati in zbežati, a zaman je ves moj trud.

Ne čutim več bolečine, zamrznil vsak je ud.

Zaprem oči.

Čakam, da se otopli.

Poletje, kje si?

Čakam te že tisoč dni.

80chi

O poglej, spet ta z voščenkami.

Videti je preveč vesel. Zakaj se le tako smeji?

O poglej, spet ta tip z voščenkami.

Ali je zadet, da ima tako široko odprte oči?

O poglej, spet ta čudak z voščenkami.

Deluje tako brezskrbno. Ali nima nobenih skrbi?

O poglej, spet ti ljudje brez voščenk.

Videti so zamorjeni, še dobro, da jim lahko narišem nasmešek, jim odprem oči ...

Barvam ta svet, da lepši se zdi.

Bakla

Hodil sem sam, sam v temi.
Zaslepljen od črnine zašel sem s poti.

Nočem več teme. Zgubil sem sam sebe.

Sij kristalov ji stopil je oči.
Pretil jih bom v svečnik, si razsvetlil noči.

Nočem več teme. Hočem samo tebe.

Brrr

Utopljam se.
Potisnila si me na led.
Zlomila se je ledena skorja, kot si mi ti zlomila srce.
Utopljam se.

Zebe me.
Voda je hladna, hladna kot tvoje srce.
Zebe me.
Res je.
Edino ti me lahko rešiš.
Z zadnjim dihom zaklical sem tvoje ime.

Teja Arzenšek

Modra je barva tvojih oči

Modra je barva tvojih oči,
modra je barva mojega neba,
modra je barva tvoje barke,
modra je barva mojega oceana.

Rdeča je barva tvoje krvi,
rdeča je barva mojega krila,
rdeča je barva tvojega srca,
rdeča je barva mojega travnika vrtnic.

Bela je barva tvoje srajce,
bela je barva mojega laboda,
bela je barva tvojega mustanga,
bela je barva mojega spodnjega perila.

Zelena je barva tvojega jointa,
zelena je barva mojega čaja,
zelena je barva tvojega krokodila,
zelena je barva mojega kamna na prstanu.

Črna je barva tvoje pištole,
črna je barva moje krste,
črna je barva tvoje duše,
črna je barva mojega kriminala.

Najina smrt

Iskala bom marjetice sredi snega,
ko me boš iskal nad oblaki.

Sejala bom in si pela,
da me boš slišal.

Ko boš videl, kod stopam,
bom našla drugo pot.

Če boš želel priti pome,
bom poklicala atmosfero,
naj te odnese nazaj.

Če boš našel tisto skrito pot,
se bom skrila pod blazino snega
in čakala na naslednji metež.

Samo da veš,
tista pot je že zbledela in
tvoja lestev je že uničena.

Nekoč je bila v kleti,
potem si jo odnesel tja in
morala je pod plamene zaradi tebe.

Dvanajst ur je gorela,
da je postala pepel.

To je samo za dobro,
saj se ne smem vrniti na stara pota.

Da boš za vedno tam zgoraj
in jaz tu spodaj.

Tako kot je bilo takrat,
verjetno se spomniš vsakega trenutka.

Kar ostani tam nad oblaki,
bom jaz skrbela za zemljo
in iskala novo sonce.

Aljaž Rodič

Cvetoča misel

pomlad
cvet
nos
čut
rahel dražljaj
neprijeten občutek
spomin
čas
laž
dogma
religija
višje sile
neskončna zavest
zdi se kot da je potencial prevelik
da bi ga lahko kadarkoli popolnoma dosegel
zakaj se zvijam in trpim
očitno bom v miru ko bom legel
v zavesti mi je da podzavestno več vem kakor znam zavestno
ničesar ne vem
ali sem resničen ali je resnično le moje zavedanje samega sebe
ali me sploh ni in vse teče kakor že od nekdaj teče vse
dosegel sem zenit življenja pa sem še vedno na začetku
in čeprav nisem jaz tisti ki misli mislim da vem kam grem
vse ima obliko kroga
življenje ni sladko kakor med
trenutno je pomlad
povešen cvet
imam v rokah
in prerojen sem
mislim
da končno mislim

Razvoj

Nastaneš, rasteš in zrasteš.
Nekaj časa nato nekaj počneš ...
Se manjšaš, zmanjšaš in umreš.
(Morda živiš naprej!)

Skrot

Rodila si se kakor Skrot,
lepa si kakor Skrot,
ješ kakor Skrot,
delaš kakor Skrot,
premikaš se kakor Skrot,
gledaš me kakor Skrot,
umazana si kakor Skrot,
razmišljaš kakor Skrot,
imaš dolge roke kakor Skrot,
zaljubljena si kakor Skrot,
lase si češeš kakor Skrot,
ljubiš isto pesem kakor Skrot,
pa tudi spiš kakor Skrot
in ...
Umrla pa kakor Skrot ne boš,
ker bo Skrot živel večno!

Sinja črnina

Preperela čustva, ki brez kril letijo,
se kakor sinja noč pretakajo minljivo.
Prostranost besed v črni sapi se izgublja,
laž je prava, resnica je pogubna.

In ni ga vedra, ki črnino bi zajelo,
ni luči, ki jo je srce želelo,
da bi ji nadelo le kanček svojega upa.
Miren strop svobode se podira v zvoku hrupa.

Ko te gleda, te ne vidi,
posluša te, a te ne sliši,
trka ti na dušo.

Slutiš, da nekoč bo popustila,
a iz zapora te nikdar ne bo spustila.
Sam si tu in tu boš zmeraj.

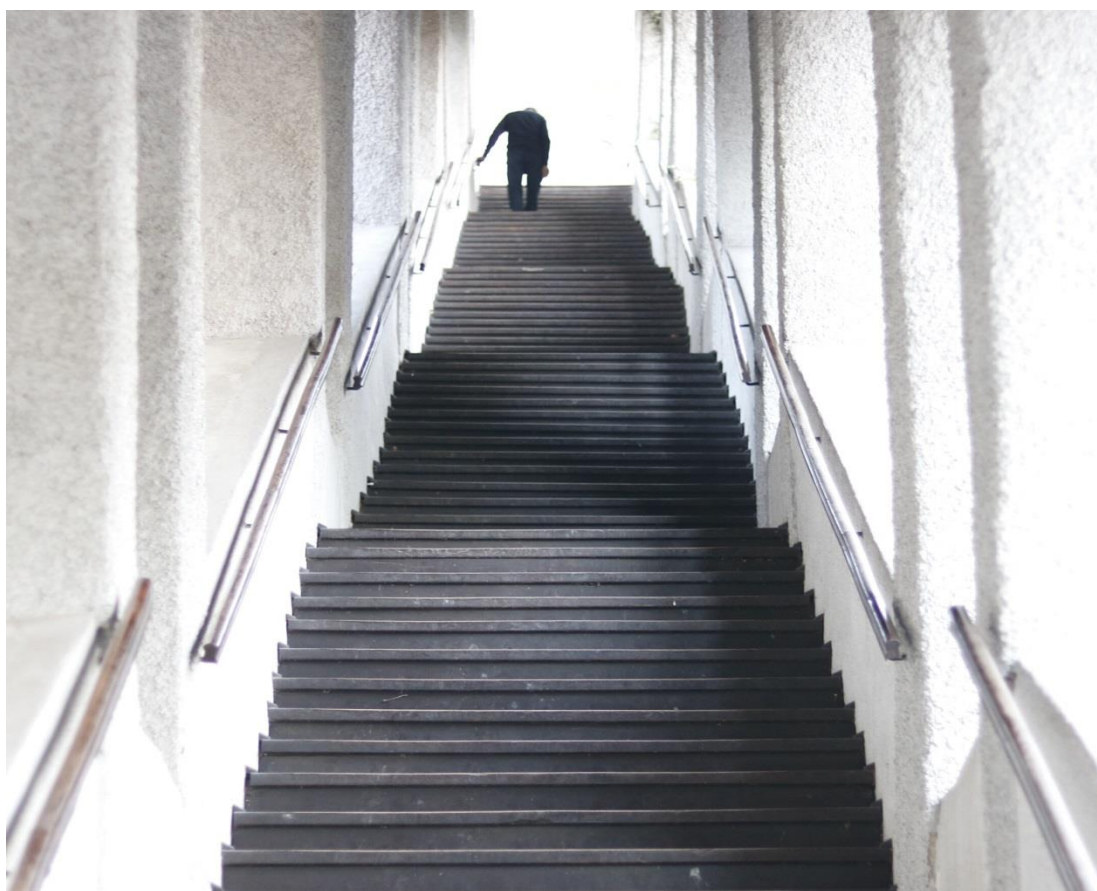
Nemir

Hitim domov kot kak brezdomec,
veselim se morja kakor brodolomec,
kot mrlič imam rad življenje
in kot robot se spoznam na mnenje.

Če bil bi knjiga, bil bi prazen list papirja.
Tajil bi delo tistih, ki si ga ne želijo.
Odraščal bi ob norih sanjah, buden.
S pametnimi govoril bi, kot da sem neumen.

Znanje za zmedo bi porabil,
sovraštvo in ljubezen bi pozabil,
moder up odpiral bi mi vrata.

Večna dejstva poslal bi stran,
dopustil bi sebi, da sem jaz ...
Če bi dočakal dan.

Zatočišče

Na robu tam stoji in gleda,
v eni roki zlato, v drugi kreda.
Stokrat se je že odločil,
pa se kljub temu spreneveda.

Točno ve, kaj mora še storiti,
da mora nekaj za seboj pustiti,
a še vedno tam stoji in gleda
in ne ve, v kaj bi se moral spremeniti.

Ura je odbila že polnoč,
obrne se in zakriči,
da njegov se glas kot pesem sliši.

Kljub uri je na nebu sonce,
da obsveti zasenčeno obliko mlado
s tisočerimi darovi.

V trenutku se zbudi narava,
na vsakem domu je obešena zastava.

Mladenič ne užije slave,
dokler nima sive glave.

Kmalu je telo njegovo belo.

Takrat pa cenijo njegovo delo.

Temačna luč

Razjezi me situacija v matrici,
preveč osebno jemljem odvijanje življenja.
Ustvarjam, trudim se, da ulovil bi srečo,
a vsak dan mi demoni nastavljajo prepreko.
Nikoli vedel ne bo, nikoli si zamišljal,
v naivnosti storil je napako,
mlad je še, s premalo znanja in neumen,
ne ve, da sem tisto, ima me za spako.

Noč je dolga, spanje mi je tuja stvar,
svobodno bivam v tem zaporu, mir je dar,
ki prejeti ga ne morem!
Včasih le potuhnem vase se in trepetam.

Zmeraj gledam v nebo prostrano,
vedno me je groza, strah.
Vidim sloje daleč pod sistemom,
slišim jok, tujec mi je vsak.

Trudim se, si cilj kreiram,
a bolj kot čista je vizija,
bolj na upe pada mrak.
Vsakdo ti pod noge stopi, znanja nima.

Sam sem v temi, tema mi je zdaj že dom,
skoraj pridem iz pekla,
ko me nazaj povleče stara dlan.
Tujec na domačem, tujec sam sem sebi.

Dan posveti, vstane spet žareča krogla.
Vstanejo sosedi in živali, vstanejo vsa bitja.
Vsi hitijo, vsi so budni,
a nihče ni prebujen!

Zamaskirani obrazi, rane vsepovsod.
Komaj čakam, da bo noč,
da razsvetli mi misli, da mi moč,
saj sem sam po svoji volji.

Sence tkejo čudne vzorce,
srh razširja se v vse konce.
Živim v ječi brez oken in brez vrat,
jezen sem na svet, čeprav ga ne poznam!

Vsak trenutek traja večno,
večnost daleč ni od mojih rok,
vendar gledam prazno steno,
kot bi gledal trupla očaranih otrok.

Pa mi luč zasveti v glavo,
pa se veter v drugo stran obrne
in se spet svetloba vrne.
Svetlo je povsod po svetu!

V neskončnosti neskončnosti neskončno je,
tu sem zdaj in sem njen del.
To sem že od vekomaj.
Sam sem kriv, če tega ne vem.

Lana Kolar

Spomini

Tiste oči,
ki nepremično zrejo vame,
globoke in modre,
kot s soncem obsijane.

Tisti nasmeh,
ki mi dan razjasni,
skrivnosten kot ptica,
ki po nebu leti.

Tisti lasje,
ki v vetru plapolajo,
tako razmršeni,
kot da se med seboj ne poznajo.

Tisti objem,
ki pride spontano,
kot nežen dotik
me odpelje v neznano.

Vse to so spomini,
ki jih več ni.
Težko je priznati,
a resnica boli.

V mislih potujem
iz kraja v kraj,
te iščem, a vem,
da ne bo te nazaj.

Še zadnjič bi rekla,
da rada te imam,
solze mi z lica
kapljajo zaman.

Želja

Nekaj si želim,
pa vem, da si ne smem želei.
Nekaj bi rada,
pa vem, da tega ne morem imeti.

Vsako jutro,
ko me sonce zbudi,
vsak večer,
ko ugasnem luči.

Vsak dan znova
razmišljam o tem,
želim si in prosim,
čeprav vem, da ne smem.

Neja Krampl Mastnak

Stezica

Hodim po gozdni stezici.

Ščebet ptic

upočasnil je korak.

Poslušam.

Rada sporazumela

bi se z njimi ...

Toskana

Izpolnile so se sanje.

Vsak trenutek je bil

vznemirljiv.

Smaragdno, širno morje,
razgreta telesa so ležala ob njem.

Nepojmljive pristne vasice,
preprosti ljudje.

Vse to je bilo spoznanje brez besed.

Prelepe izkušnje
in neskončna sreča.

Energija

V meni kipi energija.

Temu se smehljam.

Le kaj bo prinesel današnji dan?!

Sreča

Je sonce, je toplina.
Rahla sapica, je vonj cvetja.

Sreča je
učenje,
je ljubezen do bližnjih.

Sreča je
nositi v srcu radost
in ljubezen.

Daj mi

Pusti,
da te gledam v oči.

Pusti,
da te objamem.

Daj mi
sebe,
da bom živela zate.

Daj mi
ljubezen.
Vedno več.

Čutim te

Tebe.
Čutim te
in se povezujem s teboj.

Čutim,
da sva eno.
Z vesoljnim
tokom povezana.

Vrelec ljubezni

Na dnu srca
je vrelec ljubezni.

V njegovih globinah
sta sreča in mir.

Pij iz tega vrelca,
pa boš zmož ljubiti
tudi ti.

